

Langvarig folkekrig er ikke en universell strategi for revolusjon – Del 3

Vi publiserer her tredje del av oversettelsen av Maoist Communist Union sin tekst «Langvarig folkekrig er ikke en universell strategi for revolusjon». (<https://www.bannedthought.net/MLM-Theory/StrategyAndTactics/MP-PPW-is-not-a-universal-strategy-for-revolution-180119.pdf>) Del 3 handler om PCR-RCP sitt syn på hvorfor langvarig folkekrig er en universell strategi for revolusjon og hva de baserer dette synet på og kritikk av dette.

PCR-RCP om langvarig folkekrig og væpna revisjonister i Europa

The Revolutionary Communist Party of Canada (PCR-RCP) har uttalt mange ganger at langvarig folkekrig (PPW) er en universell strategi for revolusjon som gjelder i alle land, inkludert i mektige imperialistiske land som USA og Canada. (Partiprogrammet deres har en del om langvarig folkekrig som deres strategi for revolusjon i Canada: <http://www.pcr-rcp.ca/old/en/programme/10/>. Et senere dokument med tittel «Mer om spørsmålet å føre revolusjonær krig i imperialistiske land utdyper ytterligere: den er tilgjengelig her: <http://www.pcr-rcp.ca/en/archives/1164>)) Deres argumenter om langvarig folkekrig er verdt å analysere fordi de bygger på ukorrekte evalueringer av vår nåværende situasjon, oktoberrevolusjonen, Maos skrifter om langvarig folkekrig og revisjonismens natur. Disse argumentene utgjør en avvisning av viktigheten av konkret analyse av konkrete forhold, en fullstendig omskrivning av Maos forståelse av langvarig folkekrig, og en småborgerlig

glorifisering av «venstre»-eventyrisme.

Ved å analysere den nåværende situasjonen konkluderer de med at det har vært et kvalitativt skifte i den kapitalistisk-imperialistiske natur og i den undertrykkende kapasiteten til imperialistiske stater siden oktoberrevolusjonen:

Etter hvert som den modnet, brakte imperialismen nye strukturer og formål til de moderne kapitalistiske stater, blant annet: juridisk statsautoritet (undertrykkende lover); skjult støtte og prosedyrer uten hindringer; statlige apparater brukt til ulike formål (hemmelige tjenester); statsapparater gitt skjønnsmessige fullmakter og støttemidler i forskjellige borgerlige forfatninger (hemmelige fond, utenlandske hemmelige tjenestebyråer); og til slutt paramilitært og organisert politi (sikkerhetsbyråer, spesialiserte antiterrorgrupper). Vi kan også legge til skiftet, i omtrent alle imperialistiske land, til vanlige væpnede styrker i stedet for obligatorisk vernetjeneste. Disse endringene kan sees i de fleste imperialistiske stater. ((PCR-RCP, Protracted People's War is the Only Way to Make Revolution. Tilgjengelig online her: <http://www.pcr-rpc.ca/old/en/pwd/1e.php>))

PCR-RCP

PCR-RCP erkjenner stilltiende at både opprør og langvarig folkekrig er revolusjonære strategier som er tilpasset spesielle materielle forhold, og at oktoberrevolusjonen fulgte en opprørsstrategi. Men for å støtte deres tese om at PPW nå er en universell strategi for revolusjon, må de hevde at en kvalitativ transformasjon i imperialismens og imperialistiske staters natur har funnet sted de siste 100 årene. PCR-RCP klassifiserer oktoberrevolusjonen som et spesielt tilfelle som nå er foreldet, og rettferdiggjør denne påstanden ved å si at imperialismen har utviklet seg til et høyere stadium enn på Lenins tid. De siterer en liste over «nye strukturer» i

imperialistiske land som «organisert politi» og «lovlig statsmyndighet». Ved hjelp av denne listen tar PCR-RCP ut for å bevise at Oktoberveien ikke lenger er en gyldig strategi for proletarisk revolusjon i imperialistiske land.

Denne listen betyr imidlertid ikke at den generelle strategien til Oktoberveien – kreativt brukt på spesielle forhold – ikke lenger er gyldig. Dette argumentet er spesielt latterlig fordi flertallet av de «nye strukturene» i PCR-RCPs liste faktisk allerede var tilstede og ganske utviklet i Tsar-Russland! Dette miljøet ga unike utfordringer, men gjennom prinsipiell organisering og konstant kamp mot opportunisme og «venstre»-eventyrisme, satte bolsjevikene en kurs som kulminerte med oktoberrevolusjonen i 1917.

Lenin diskuterte realitetene ved å organisere seg under regimet i Hva skal gjøres? (Vladimir Lenin, What is to Be Done? Burning Questions of Our Movement (New York: International Publishers, 2014). Tilgjengelig online her: <https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1901/witbd/> ()) Han beskriver hvordan hele studiegrupper, som ganske enkelt hadde begynt å dele ut brosjyrer på fabrikker eller snakke med arbeidere, ofte ble arrestert og fengslet av tsarpolitiet:

Regjeringen, som først ble kastet i forvirring og begikk en rekke tabber (f.eks. appellen til offentligheten som beskriver sosialistenes ugjerninger, eller forvisningen av arbeidere fra hovedstedene til provinsielle industrisentre), tilpasset seg veldig snart til de nye forholdene i kampen og klarte å distribuere godt utstyrte avdelinger av agenter, provokatører, spioner og gendarmen. Raid ble så hyppige, rammet et så stort antall mennesker og raserte de lokale studiesirkelene så grundig at massene av arbeiderne mistet bokstavelig talt alle sine ledere, bevegelsen antok en utrolig sporadisk karakter, og det ble helt umulig å etablere kontinuitet og sammenheng i arbeidet. Den forferdelige forsvinningen av de lokale lederne; den tilfeldige karakteren

til studiesirkelmedlemskapene; mangelen på opplæring i, og det snevre synet på, teoretiske, politiske og organisatoriske spørsmål var alle det uunngåelige resultatet av forholdene beskrevet ovenfor. Ting har nådd et slikt pass at arbeiderne flere steder, på grunn av vår mangel på selvbeherskelse og manglende evne til å opprettholde hemmelighold, begynner å miste troen på de intellektuelle og unngå dem; de intellektuelle, sier de, er altfor uforsiktede og forårsaker politirazziaer!:(Lenin, Hva må gjøres, Kapittel IV, "Økonomistenes dilettanteri og de revolusjonæres organisasjon"))

Lenin

PCR-RCP vil få oss til å tro at hemmelig politi og undertrykkende lover først kom i stand etter oktoberrevolusjonen, til tross for Lenins beskrivelse av hvordan «perfekt utstyrte avdelinger» av hemmelig, politisk politi brøt opp studiesirkler og arresterte lokale ledere. Det er selvfølgelig sant at de fleste imperialistiske land i løpet av det siste århundret har utvidet sine undertrykkende styrker og innenlandske overvåkingsevner, men Lenins sitat viser at bolsjevikene også organiserte seg i en situasjon fylt med ekstrem statlig undertrykking. Disse vanskelighetene ble overvunnet gjennom prinsipiell organisering, og spesielt gjennom organiseringen av et parti av profesjonelle revolusjonære, og vedtakelse av hemmelige arbeidsmetoder når det var nødvendig. PCR-RCP er enten uvitende om de mest grunnleggende aspektene ved historien til disse kampene, eller de ignorerer denne historien bevisst og målrettet for å støtte deres eventyrlystne linje med urban geriljakrigføring – som de feilaktig kaller langvarig folkekrig. De argumenterer effektivt både for at sentrale vanskeligheter som bolsjevikene møtte er nye og unike for vår situasjon, at metodene som bolsjevikene overvant dem med er utdaterte, og at vi derfor trenger en ny strategi. Dette er tull.

Men la oss ta et skritt tilbake fra PCR-RCPs mangel på kjennskap til revolusjonær historie, og undersøke resonnementet bak argumentet deres. Det grunnleggende poenget er at imperialistiske stater har avansert og styrket sine undertrykkende krefter siden Lenins tid, og derfor er den revolusjonære strategien som bolsjevikene fulgte ikke lenger gjennomførbar. De hevder at vi i stedet må følge strategien til PPW. Men i realiteten gjør kraftigere, mobile og aktive undertrykkende organisasjoner faktisk praksisen med PPW langt vanskeligere. Hvordan vil det være mulig å utvikle et baseområde når styrker som nasjonalgarden og statspolitiet kan utplasseres til en by i løpet av få timer, slik de var i Ferguson i 2014 og Baltimore i 2015? ((En nyhetsartikkel om nasjonalgarden og politistyrkene i Baltimore, som beskriver styrken, skalaen og hastigheten på responsen: <https://www.reuters.com/article/us-usapolice-baltimore/thousands-of-police-descend-on-baltimore-to-enforce-curfew-after-riotsidUSKBN0NI1N720150428>. En militarisert politistyrke ble utplassert i Ferguson, designet for å overvelde demonstrantene med overveldende styrke. Denne rapporten har flere detaljer: https://www.washingtonpost.com/news/checkpoint/wp/2014/08/14/militaryveterans-see-deeply-flawed-police-response-in-ferguson/?utm_term=.c92b14828f0c))) For å bedre forstå PCR -RCPs svar på dette spørsmålet er det nyttig å referere til deres beskrivelse av hvordan PPW vil oppstå i Canada.

I partiprogram delen til PCR-RCP sier de om PPW at:

I land som er undertrykt av imperialismen der bøndene fortsatt er hovedkraften til å gjøre revolusjon og hvor de revolusjonære styrkenes hjerte derfor finnes på landsbygda (som i Kina, Peru, i India og Filippinene, bare for å nevne noen få), vil langvarig folkekrig bety en omringing av byene fra landsbygda. Revolusjonære etablerer baseområder som innfører nye proletariske livsstiler fra begynnelsen.

PCR-RCP

Og

I Canada, som i de andre store imperialistiske landene, vil langvarig folkekrig hovedsakelig finne sted innenfor byer og urbane områder. Det er der den begynnende proletariske makten vil dukke opp. Støtten og deltakelsen fra massene, er igjen av største betydning i denne prosessen. Revolusjonen vil bygges rundt et stort og underjordisk nettverk ledet av partiet. ((Fra delen av PCR-RCPs partiprogram med navn «Veien til revolusjon i Canada: Langvarig folkekrig». Tilgjengelig her: <http://www.pcr-rcp.ca/old/en/programme/10>))

PCR-RCP

Fra dette burde det være klart at det PCR-RCP kaller langvarig folkekrig ikke har noe å gjøre med Maos teoretisering av PPW. Maos teori om PPW innebærer å omringe byene fra landsbygda, som de erkjenner. Den «revolusjonære» strategien som PCR-RCP legger ut for imperialistiske land, derimot, er faktisk lite mer enn urban geriljakrigføring; i denne forbindelse ligner den strategien til europeiske væpnede revisjonistiske, såkalte «venstre»-eventyrgrupper på 70- og 80-tallet. ((Røde Arme Fraksjon (RAF) i Tyskland, Røde brigader i Italia, Kjempende kommunistiske celler (CCC) i Belgia osv. For en god oversikt over og sterk kritikk av disse gruppene (og noen andre) se «The False Path of the W. European “Armed Guerrilla”», publisert i «A World To Win» i 1985. Tilgjengelig online her: <http://www.bannedthought.net/International/RIM/AWTW/1985-4/AWTW-04-UrbanGuerrilla.pdf>)) Til tross for disse gruppenes uttalte revolusjonære mål, engasjerte de seg i realiteten i focoistiske kampanjer for bombing, attentater og narkotikasmugling som førte til massive angrep fra statlige styrker og gjorde at mange av deres kadre ble fengslet eller drept.

I denne forbindelse er det ikke overraskende at PCR-RCP i det store og hele opprettholder handlingene til de røde brigadene

– i hvert fall frem til 1976 – som en modell for revolusjonær strategi:

Praksisen med væpnet propaganda på stadiet hvor en samler styrke, i det minste når det gjelder erfaringen til de røde brigadene i deres oppstigende periode (1970-1976) viste at væpnede aksjoner først hovedsakelig er ideologiske og politiske verktøy (mindre viktig av en militær karakter). Videre, hvis de styres av korrekt teori, kan de forsterke og fremskynde dannelsen av hovedknutepunktet for maktøvertakelsen: kommunistpartiet. Væpnet propaganda har vist seg å være inkrementell for politisk revolusjonær kamp og politisk propaganda. Det er et middel til å gjennomsyre proletariatet med det kommunistiske prosjektet gjennom en aktiv kamp for å bekjempe revisjonismen. Væpnet kamp introduserer også revolusjonær optimisme ved å sette en stopper for demoraliseringen av massene; på samme måte er det et sterkt pedagogisk verktøy for å utdanne nye generasjoner unge proletarer til revolusjonær kamp. ((PCR-RCP, Langvarig folkekrig er den eneste måten å lage revolusjon.))

PCR-RCP

Påstanden her er at væpnet propaganda og væpnet kamp er de essensielle midlene for å samle massene til revolusjonens sak. Fantasien er at geriljaaksjonene til en liten gruppe vil inspirere massene til å slutte å bli så «demoraliserte» og i stedet vise dem grunnlaget for å gripe til våpen. PCR-RCP reduserer også kampen mot revisjonisme til å ta til våpen, og negerer dermed muligheten og den historiske virkeligheten til væpnet revisjonisme. Dette synet på revolusjon har mye mer til felles med Ches revisjonistiske teori om fokoisme enn det gjør med Maos teori om langvarig folkekrig. PCR-RCPs syn er at den primære hindringen for masseengasjement i revolusjonær kamp er «demoralisering» snarere enn mangel på bevisst forståelse av behovet for revolusjon. Dette er i tråd med Røde Brigaders påstand om at:

Problemet er ikke å overføre kommunistisk bevissthet til folkemassene, men å demonstrere nødvendigheten og muligheten for selve eksistensen av revolusjonær politikk; av levedyktigheten til den alternative maktplanen, som umiddelbart og direkte konfronterer (uavhengig av de objektive betingelsene for revolusjon) staten. ((Finnes her: <http://www.bannedthought.net/International/RIM/AWTW/1985-4/AWTW04-UrbanGuerrilla.pdf>))

PCR-RCP inkluderer og støtter også følgende sitat fra de belgiske Kjempende Kommunistiske Celler (CCC) i deres partiprogram:

*Kommunistenes rolle er ikke å underholde den demokratiske funksjonen til det borgerlige samfunnet, det er å bevise gjennomførbarheten av den revolusjonære veien. Dette betyr å vise proletariatet at det har den militære evnen til å kjempe mot borgerskapet, vinne over og beseire det (selv på et lavt nivå). ((Sitert av PCR-RCP i deres partiprogram, i delen «Veien til revolusjon i Canada: Langvarig folkekrig», tilgjengelig her: <http://www.pcr-rcp.ca/old/en/programme/10/>. Sitatet er tatt fra La Flèche et la Cible (The Arrow and the Target), et dokument skrevet av fengslede medlemmer av CCC, tilgjengelig her: <http://www.cellulescommunistescombattantes.be/fleche2.htm>. Originalversjon på fransk: “*le rôle des communistes n’est pas d’entretenir le fonctionnement démocratique bourgeois, il est d’apporter la preuve de viabilité de la voie révolutionnaire, et cela jusqu’au niveau militaire où ils doivent démontrer la possibilité d’affronter victorieusement (même à une échelle réduite), les armes à la main, la bourgeoisie et ses forces de défense.*”))*

CCC

Disse sitatene og PCR-RCPs godkjenning av dem viser en ignorering av oppgaven med å arbeide blant massene for å heve

deres bevissthetsnivå gjennom kamp. I stedet blir subjektiv vilje og voldelige handlinger fra noen få geriljaer sett på som «nøkkelleddet» som vil inspirere massene til å ta opp våpen og samle seg for geriljaen. PCR-RCP, omtrent som de europeiske eventyrlystne på 70- og 80-tallet, nevner ikke riktig håndtering av motsetninger blant folket, som var så avgjørende for suksessen til PPW i Kina. I stedet antar de at revolusjon lages ganske enkelt ved å ta opp pistolen og vise andre at de også kan gjøre dette «uavhengig av objektive forhold for revolusjon». Sammenlign dette med Maos diskusjon fra 1968 om spørsmålet om revolusjonær strategi og dets forhold til de objektive forholdene i et gitt øyeblikk:

Vi har alltid hevdet at en revolusjon ikke kan gjøres etter eget ønske og er umulig med mindre det objektivt sett eksisterer en revolusjonær situasjon. Men revolusjonens utbrudd og seier avhenger ikke bare av eksistensen av en revolusjonær situasjon, men også av forberedelsene og anstrengelsene som gjøres av de subjektive revolusjonære kreftene. Det er «venstre»-eventyrisme hvis partiet til proletariatet ikke nøyaktig vurderer både de objektive forholdene og de subjektive kreftene som skaper revolusjon, og hvis det overilet setter i gang en revolusjon før forholdene er modne. Men det er høyreopportunisme, eller revisjonisme, hvis det proletariske partiet ikke gjør noen aktive forberedelser til revolusjon før forholdene er modne, eller ikke tør lede en revolusjon og gripe statsmakten når en revolusjonær situasjon eksisterer og forholdene er modne. ((De redaksjonelle avdelingene til Renmin Ribao (People's Daily) og Hongqi (Red Flag) «Den proletariske revolusjonen og Khrusjtsjovs revisjonisme: åttende kommentar til det åpne brevet fra sentralkomiteen til CPSU,» 31. mars 1964, Polemikken på generallinjen fra den internasjonale kommunistbevegelsen (Peking: Foreign Languages Press, 1965), s 393))

Mao

Alt dette viser at PCR-RCPs strategi for PPW i Canada er lite mer enn «venstre»-eventyrisme. I stedet for å basere sin teori om PPW på Maos skrifter om emnet eller en studie av den kinesiske revolusjonen, ser de til de væpnede revisjonistgruppene fra Europa som utførte urban geriljakrigføring. Dette er ikke første gang i ICM at en slik linje har blitt fremmet. Bruce Franklin, et medlem og en av grunnleggerne av Revolutionary Union (RU) og, på den tiden, professor ved Stanford University, tok til orde for denne linjen, og skilte seg til slutt fra RU på grunn av disse forskjellene. Han forblir professor den dag i dag – nå ansatt ved Rutgers – og har aldri startet geriljakrigen. ((jf. Oppføringen om Franklins organisasjon Venceremos i The Dictionary of Revolutionary Marxism (tilgjengelig på <http://www.massline.org/Dictionary/V.htm>): «Selve navnet «Venceremos», spansk for «Vi vil vinne», stammer fra et kamprop fra Che Guevara. Men forbindelsen til denne Venceremos-organisasjonen til Che var mye dypere enn det. De foreslo i hovedsak en urban gerilja-versjon av hans beryktede foco strategi. Venceremos var imidlertid mye mer prat enn handling, og det har det kanskje ikke vært foretatt noen geriljaaksjoner. Men den forberedte seg bevisst på å gjøre det, og skaffet seg våpen og ekspertise i bruken av dem, og det forventet definitivt at det ikke ville være lenge før væpnet kamp var aktuelt. (Dette er et poeng som Franklin nå ser ut til å benekte, ifølge Wikipedia.) Men deres faktiske aktivitet ser ut til å ha vært mer rundt reformistiske spørsmål som å jobbe for fengselsreform og forsvar av krigsdemonstranter. «Det virker rettferdig å si at Venceremos var mindre en marxistisk gruppe, og mer en studentbasert anarkistisk organisasjon, som selv om kjent for sin ville retorikk og AK-47-logo snart falt fra hverandre og forsvant.»))

Allerede før dette kjempet Lenin mot narodnikene og deres småborgerlige syn på revolusjonær kamp. Lenins kritikk av den terroristiske/venstreventuristiske oppfatningen av «eksitativ

terror» i Hva skal gjøres? er like anvendelig for PCR-RCPs strategi for revolusjon:

Å anerkjenne at regjeringen nå ikke kan «skremmes» – og følgelig heller ikke desorganiseres – av terroren, betyr i virkeligheten fullstendig å fordømme terroren som kampsystem, som et virkefelt som er anerkjent av programmet. For det andre er dette enda mer karakteristisk som eksempel på den manglende forståelse av våre aktuelle oppgaver når det gjelder utdanning av massene til revolusjonær aktivitet. «Svoboda» propaganderer for terroren som et middel til å «vekke» arbeiderbevegelsen, til å gi den et «kraftig støt framover».» Det er vanskelig å forestille seg en argumentasjon som mer åpenlyst motbeviser seg selv. En må spørre om det da i det russiske liv fins så få skandaløse tilstander at det skulle være nødvendig å finne opp spesielle «vekkende midler». Og på den annen side, er det ikke innlysende at den som ikke kan vekkes selv av det tyranni som hersker i Russland, også trolig «med hendene i lomma» vil stå og se på tvekampen mellom regjeringa og den vesle gruppa terrorister?((Lenin, Hva må gjøres? Kapittel III, "Trade-unionistisk og sosialdemokratisk politikk"))

Lenin – Hva må gjøres?

Lenins kritikk av «venstre»-eventyristene i sin tid gjelder fortsatt i dag, og er like anvendelig for PCR-RCP og de europeiske eventyristene de ser opp til. Strategien med terrorisme som et «vekkende middel», som noe som inspirerer proletariatet til større og mer dristige bragder, ble motbevist av bolsjevikene for 100 år siden. Det klarte ikke å «begeistre» massene igjen på 1970-tallet, og det vil fortsette å mislykkes i fremtiden. Dette er noe som har blitt vist gang på gang i historien til proletariske revolusjonære kamper.

Så hvorfor forblir PCR-RCP så forvirret? Etter vårt syn skyldes det deres småborgerlige verdenssyn og deres manglende

forståelse for faren ved væpnet revisjonisme. Dette fører til at de støtter væpnede revisjonister som de europeiske eventyrergruppene. For eksempel sier de at:

Den revolusjonære erfaringen fra 1970- og 80-tallet i store imperialistiske byer indikerte klart at kombinasjonen av væpnet kamp med massekamp og agitasjon og propagandaarbeidet til kommunistpartiet gjorde det mulig å bryte med [sic] med valgisme, parlamentarisme og revisjonisme, når de ble ledet av riktig teori. ((PCR-RCP, Langvarig folkekrig er den eneste måten å lage revolusjon.)) □□□□□□

Påstanden er at fordi grupper som RAF, det belgiske CCC og de Røde Brigader ikke engasjerte seg i parlamentarisk politikk, fordi de ikke søkte å bli valgt, var de ikke revisjonistiske. Men mens Khrusjtsjovs teori om «fredelig overgang» var og forblir en form for revisjonisme, er det ikke den eneste. Både PCR-RCP og «venstre»-eventyrergruppene i Europa klarte ikke å redegjøre for denne virkeligheten. For eksempel støttet RAF de sovjetiske sosialimperialistene (inkludert å støtte utplasseringen av den cubanske hæren i Angola), og de Røde Brigader – mens de nominelt var imot sovjetisk sosialimperialisme – motsatte de seg i praksis gjentatte ganger å fordømme Brezhnevs væpnede revisjonisme, på grunn av begrunnelsen at å gjøre det ville være «opportunistisk i gjerning». I stedet så de på «de sanne kommunisters primæroppgave» som «å utnytte alle imperialismens motsetninger». Dette utgjorde å støtte de imperialistiske krigene til Sovjetunionen med den begrunnelse at de var mindre dårlige enn USA. Deng Xiaoping brukte denne samme logikken – om enn i omvendt form – for å rettferdiggjøre sin støtte til amerikansk imperialisme med den begrunnelse at Sovjetunionen var hovedfienden til verdens mennesker. Denne logikken ble også praktisert av revisjonistene i Den andre internasjonale for å rettferdiggjøre støtte til deres egne lands krigsinnsats i første verdenskrig. Dermed kan vi se hvordan en unnlattelse av å takle eksistensen og faren for væpnet revisjonisme fører

direkte til sosialsjåvinisme.

Fra dette burde det være klart at PCR-RCPs «nye syntese» av revolusjonær strategi ikke er noe nytt i det hele tatt, men snarere noe så gammelt som marxismen selv: den småborgerlige politikken til «venstre»-eventyrismen. Det er på dette grunnlaget – og ved en overfladisk analyse av den nåværende situasjonen, oktoberrevolusjonen og den kinesiske revolusjonen – at PCR-RCPs teori om «universaliteten til PPW» er basert. Dette utgjør en benektelse av prinsippene for MLM og av behovet for konkret analyse av konkrete situasjoner. Disse feilene vil føre til tilbakeslag med mindre de rettes.